

LBRIS

We know
books

LUCY
COLEMAN

*Sub soarele
din
Positano*

*Traducere din limba engleză
de Anca Cristina Ilie*

Librex Publishing,
2024

Când tragi paiul scurt

— In-cre-di-bil! exclamă Guy, expirând încet, cu ochii ațintiți asupra telefonului din mână. Richard și-a pierdut mințile?

Eu citesc încă e-mailul de la dragul nostru naș, dar mă gândesc cam la același lucru. Richard Havrington este unul dintre cei mai buni și mai atenți bărbați pe care i-am cunoscut vreodată, dar este un om care, și el ar recunoaște asta, se bucură de o viață simplă și liniștită. Ca să nu mai spun că stilul lui este cu totul diferit de al nostru. Cuvintele pe care le-aș folosi ca să-l descriu ar fi extravagant, amuzant și stabil, este dintre aceia care nu au crezut niciodată că iarba vecinului e mai verde.

— S-a însurat? fac eu ochii mari spre Guy, care pare că nu a ajuns încă la acea parte a e-mailului.

— Poftim? face el, derulând cu degetul repede pe ecran, iar când reia lectura îi cade fața. Asta e curată nebunie, Marci. De ce auzim abia acum de asta?

Ridic din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce a hotărât Richard să țină acest lucru secret de noi, n-are niciun sens.

Eu, care lăsasem în urmă două relații nereușite, îl găseam mereu pe Richard la numai un telefon distanță. Era urechea care mă asculta cel mai bine și mă ajuta mereu să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă, chiar și atunci când aveam inima frântă. Și tot la el apelase și Guy, atunci când avusese emoții înainte de nuntă, vara trecută, așa că era complet necaracteristic pentru Richard să dispară și să se însoare fără ca măcar să pomenească ceva despre asta.

Richard fusese coleg cu tata la școala cu internat, iar după ce terminaseră facultatea, fuseseră atrași amândoi de lumea antichităților. Puseseră bazele unei afaceri împreună, într-un vechi depozit situat pe cheiurile din Gloucester. Când Richard a anunțat dintr-odată că se mută în Italia, e adevărat că decizia lui a venit absolut din senin. Însă avea sens, pentru că două ierni consecutive ajunsese în spital cu pneumonie. Clima mai caldă avea să-i facă bine și să dea roade. Aveam 11 ani atunci, iar Guy mai avea puțin și făcea 16. A fost greu să ne luăm la revedere de la Richard, pentru că îl avusesem prin preajmă toată viața, mereu fusese prezent și ne susținuse. Fiind burlac, Richard avea timp pentru noi atunci când părinții noștri erau ocupați, iar uneori ne lua de la școală și ne ducea să luăm masa în oraș.

Richard ne-a lăsat un gol în suflet când a plecat, deși ironia a fost că asta i-a apropiat mai mult pe Guy și pe tata.

— Nu te abandonez, păpușă. Promit că o să vin să vă văd pe toți cel puțin de două ori pe an, declarase Richard destul de ferm, în preziua plecării spre noua lui viață. Mama și tatăl vostru or să vină și ei în vacanțe și o să închiriem rulote, o să ne întâlnim undeva și o să pornim să descoperim împreună minunile Italiei.

Și, așa cum spusese, exact asta am făcut în fiecare vară, până la moartea tatei, doar șase ani mai târziu. Ne întâlneam

LIBRIS | We know
în vacanța de vară și, vreme de două săptămâni minunate, călătoream într-un mic convoi. Am făcut împreună turul unor mari zone din nordul Italiei, înainte ca viețile noastre să fie dintr-odată date cu totul peste cap.

Pierderea tatei a fost devastatoare pentru noi toți, dar a fost deosebit de dură pentru mama și Guy, care au trebuit să preia și responsabilitatea afacerii, pe lângă alinarea propriei suferințe. Iar visul meu de a lucra alături de tata la Anvil & Anchor Antiques nu s-a împlinit niciodată, pentru că au mai trecut alți patru ani până când mi-am luat licența și m-am alăturat și eu echipei. Așa cum era de așteptat, Richard a primit foarte prost pierderea celui mai bun prieten al său, mai ales pentru că nu apucase să-și ia la revedere.

— Știi că e un șoc și e cu totul neașteptat, Guy, răspund eu, încercând să mă adun. Și sunt cu atât mai surprinsă cu cât nu ne-a dat nimic de înțeles că ar vrea să facă asta, când a fost aici în ianuarie. Dar acum, că mă gândesc la asta, când l-am văzut pe Richard la Roma, anul trecut, îl preocupa ceva. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la Genzano, la aproximativ 40 de kilometri, și când i-am spus asta lui Richard, a insistat să mă ducă el cu mașina. Își dorise mereu să viziteze orașul în timpul Festivalului florilor și mi-a spus că era pe lista lui de dorințe. Au fost momente atunci când am simțit că vrea să-mi spună ceva, dar se abține. Poate că se gândea deja să închidă magazinul înainte de apariția Angelei în viața lui.

— Hmm... Și o listă de dorințe? Are doar 62 de ani, subliniază Guy.

— Poți să ai o listă de dorințe indiferent de vârstă, Guy. Și eu am una, dar e cu totul altă problemă dacă apuc să bifez ceva de pe listă.

— Nu ești cam tânără pentru asta? mă chestionează el.

LRDIS | We know

Remarca lui mă face să zâmbesc. Fiind cu numai cinci ani mai mare decât mine, la 34 de ani ai lui, Guy încă ia fiecare zi așa cum vine. Pas cu pas, cum se spune!

— Dar abia aștepta să viziteze Genzano, și a fost minunat. În timpul festivalului, tot bulevardul central este pavat cu flori. Orașul se află pe malul unui lac vulcanic numit Lago di Nemi, astfel că priveliștea este uimitoare. Printre aleile minuscule și străzile pavate cu piatră, am descoperit minunatele uși din lemn de secolul al optsprezecelea. Ți le amintești?

— Desigur. Am fi putut să le vindem de mai multe ori, chiar.

În pofida amintirilor plăcute, m-am trezit că-mi mușc buzele nervoasă. Richard mi-ar fi spus dacă ar fi fost bolnav, nu-i așa? E greu să nu ne gândim la anii pe care nu i-am petrecut alături de tata. Dacă ar fi știut cât de puțin timp mai avea, ar fi făcut ceva absolut împotriva firii lui? Cum ar fi să ne târască la Santa Lucia, ca să petrecem vacanța vieții lui, despre care vorbise toată viața?

— Ai zice că trece printr-o mică, nici nu știu cum să-i spun, criză a vârstei de mijloc? continuă Guy.

— Ne vine ușor să stăm așa și să ne dăm cu părerea despre ceea ce se întâmplă, dar dacă într-adevăr a găsit-o pe aleasa inimii lui, jumătatea lui perfectă, după toți acești ani?

— Ar fi fost bine dacă ar fi venit aici cu ea să o cunoaștem toți. Dar el este în Thailanda. Cu soția lui. Iar acum ne roagă pe unul dintre noi să mergem la Positano, să-i închidem afacerile și să-i vindem lucrurile. Este cel puțin bizar, iar eu refuz să iau parte la așa ceva. Dacă femeia asta umblă doar după banii lui?

— Guy, o cheamă Angela, așa scrie în e-mail. Poate că era în vacanță când s-au cunoscut și între ei a avut loc o atracție fulgerătoare. Cine știe?

L'ESPRESSO

We know

book

Nu pot să nu-l susțin pe Richard și sper că pur și simplu și-a găsit fericirea. Richard a fost persoana mea preferată de când a murit tata. Mama era supărată, dar a trebuit să continue afacerea și n-am putut s-o deranjez cu necazurile mele. Apoi, când l-a cunoscut pe David Parker, m-am bucurat să o văd zâmbind din nou, dar am rămas cu sentimentul că nu-mi găsesc locul, că sunt undeva, la marginea mai multor lucruri. Richard încearcă, chiar și acum, să-l evite pe David când vine în Marea Britanie și am simțit mereu că, după părerea lui, mama putea să găsească pe cineva mai bun de-atât.

Adevărul este că sunt șocată și oarecum jignită că Richard nu mi-a făcut confidențe. Sigur că da, am observat că legătura cu el era mai neobișnuită în ultima vreme, lucru care nu e cu totul bizar atunci când este ocupat, dar nu reușesc să înțeleg de ce nu mi-a spus nimic despre asta. Călătoriile mele anuale de achiziții în Italia sunt deosebit de speciale, când Richard reușește să-și facă timp să mi se alăture câteva zile. Dar presupun că de-acum voi merge singură.

— Las-o pe seama mea! O să-i spun lui Richard pe șleau că n-am de gând să fac nimic până nu mă sună ca să discutăm în detaliu. Ce crezi?

Guy scutură din cap, încruntat.

— Păi, ce să zic, cu siguranță este mai probabil să te asculte pe tine decât pe mine. Uite – dacă într-adevăr a întâlnit dragostea vieții lui și vor să călătorească împreună prin lume, atunci le doresc succes. Dar nu mi-ar plăcea să-l văd că întoarce spatele vieții grozave pe care și-a făcut-o, ca să ajungă în cele din urmă să regrete ceea ce mie mi se pare o decizie pripită.

— Îți promit că n-o să-i dau voie să-mi evite întrebările. Dar dacă vorbește serios legat de treaba asta, atunci ne cere o favoare uriașă.

LRDIS | We know books

Guy își lăasă telefonul pe birou și se ridică în picioare.

— Asta e sigur! Richard știe că eu o să am rețineri, așa că se bazează pe tine să-i rezolvi treaba. Dacă simți că asta trebuie să faci, Marci, atunci treci la treabă. Vara trecută, te-am lăsat pe tine să te ocupi de tot cât eu am dispărut, două luni, ca să mă căsătoresc și să-mi petrec luna de miere pe îndelete. Dacă te simți bine să fii cooptată în chestia asta, atunci Positano este un loc minunat ca să-ți petreci vara. Pot să mă ocup eu de toată treaba de aici, între timp. În orice caz, am nevoie de o cafea tare, să-ți aduc și ție?

Dau din cap că vreau și eu cafea și, când nu mă mai aude Guy, oftez ușurată.

Oh, Richard, meriți să găsești o femeie la fel de bună și de amabilă ca tine, dar n-o să mă liniștesc până n-o cunosc. Mi-ai povestit odată că te-ai îndrăgostit la o vârstă fragedă și femeia visurilor tale ți-a frânt inima. Ți-au trebuit patruzeci de ani ca să treci peste asta. Iar acum arunci orice precauție pe fereastră? Sper doar că sentimentele Angelei față de tine sunt autentice. Guy are dreptate, o să mă convingi să fac asta pentru tine, pentru că îmi doresc mai mult decât orice să știu că nu mai ești singur. Este asta o speranță deșartă? Nici mie nu-mi place să fiu singură, dar, dacă tu ți-ai găsit sufletul pereche așa, din senin, atunci poate că există speranță și pentru mine. Problema este că amândoi suntem niște romantici incurabili, nu-i așa?

Fericirea e molipsitoare

— Marci, doamna mea, ai venit să mă salvezi?

Anthony Montgomery este unul dintre clienții mei preferați. Are o reputație infamă, la fel și prețurile pe care le percepe clienților săi bogați.

— Sunt disperat! declară el dramatic.

Mă iau după el, iar cei doi angajați care se frământau și ei se tolesc în fundal, recunoscători că au fost salvați.

— Povestește-mi mai multe, răspund eu, încercând din răspuțeri să-mi ascund un zâmbet.

— Unde ții articolele cu adevărat *interesante*? întrebă Anthony, făcând o grimasă.

Fac ochii mari și el se rușinează când mă privește din nou.

— Știu, protestează el, le cumpăr chiar înainte să ajungă în magazin. Dar trebuie să mai ai ceva ce nu am văzut încă.

— Doar câteva articole din călătoria mea recentă în Franța. Chiar acum se lucrează la ele. Ai luat lambriurile decorative, nu-i așa? Și urna aceea enormă de piatră?

— Da. Și ce bine că le-ai găsit, le-am cumpărat imediat ce le-am văzut aici! Dar acum sunt disperat. Nu pot să semnez

ultimul proiect fără câteva retușuri finale. Clientul este o persoană importantă în lumea artei, se aplecă el spre mine și-mi șoptește conspirativ.

— Păi, pentru că ne cunoaștem de atâta vreme, poți să vii să arunci o privire prin atelier.

Anthony îmi zâmbeste orbitor, albul dinților fiind contrast absolut cu bronzul superb. Și este bronz real, cum de altfel real este totul la el și la stilul lui de viață fascinant. Mă urmează la lift și coborâm la subsol. În clipa în care se deschid ușile, el respiră adânc și geme.

— Oh, miros de lac franțuzesc și lemn proaspăt tăiat. Este divin!

Îl las să se plimbe pe-acolo, iar eu mă opresc să vorbesc cu doi dintre angajații ocupați să șlefuiască straturi de vopsea de pe un dulap vechi, pe care l-am descoperit într-o clădire dărăpănată din Valea Loarei.

— Marci!

Țipătul lui Anthony mă face să mă întorc brusc și să mă duc rapid spre el. Se pare că se ceartă cu bietul Harry, care a coborât de la bancul lui de lucru, oarecum nedumerit.

— Doar lipesc vasul ăsta, Marci. E pe lista mea pentru azi.

— Unele lucruri au fost menite să fie sparte, există o frumusețe fragilă în imperfecțiune, îl informează Anthony, cu o seriozitate autentică în voce.

— Se pare că avem un client care iubește această piesă așa cum este, Harry. Putem să găsim o cutie de ambalare potrivită pentru partea principală a vasului și să împachetăm separat bucățile mai mici?

Harry lasă jos peria din mână, chiar la timp, căci un pic de lipici e cât pe ce să curgă de pe ea.

— Desigur, Marci.

LIBRIS | We know

— Mulțumesc mult. Te... lăsăm în pace, atunci.

Anthony mă ia de braț, evident fericit.

— Preferi un vas de gătit din gresie franțuzească absolut uluitor din două bucăți? îl întreb, întorcându-mă spre el.

Doar gâtul vasului și unul dintre mânere mai sunt prinse de vasul inițial, așa că nu înțeleg entuziasmul lui Anthony. Harry ar fi făcut reparația invizibilă, iar vasul este o adevărată comoară.

— Galeria la care mă gândesc eu este de dimensiuni mari, cu tablouri colorate. Fundalul trebuie să fie ceva care să atragă privirile, iar o oală spartă pe un pedestal este o adevărată declarație. Așa cum îl știu eu pe Kelvin, probabil că o să vândă vasul, în cele din urmă.

— Sper, pentru că piesele sparte sunt adesea premiate, glumesc eu.

— Are buzunarele adânci. Ce altceva mai ascunzi de mine?

Stomacul meu protestează de foame, dar cine are timp să mănânce când se află într-o companie așa de fermecătoare?

Mă așez la birou și încep să ronțai dintr-un sandwich cu șuncă, salată și roșie. Abia acum am timp să-mi verific telefonul și găsesc două apeluri nepreluate de la Richard. Îl sun imediat înapoi și aștept nerăbdătoare, numărând secunde. Exact când mă așteptam să intre căsuța vocală, aud vocea lui Richard, care mă face să zâmbesc larg și îl pun pe difuzor.

— Hei, ia te uită! Cât e ceasul acolo?

— Abia a trecut de ora opt seara. Și știu. Mă simt prost, dar sunt așa de fericit!

Și aud asta clar și răspicat. Vocea lui e plină de energie.

— Atunci ești iertat. Încă suntem șocați, știi, da? îl tachinez eu.

LRDIS | We know

— Uneori viața te obligă să trăiești momentul. Sunt la bar, o aștept pe Angel. Își aranjează părul, dar i-am spus că e minunat așa cum este.

Ah! Îmi tremură buza de jos, când mă las pe spătarul scaunului.

— Angel?

— Nu-i zic niciodată Angela¹. O să-ți placă de ea, Marci. E ca o gură de aer proaspăt. Învăț ceva nou în fiecare zi în care sunt cu ea – lucruri care mă lasă mască. E chiropractician, iar spatele meu n-a fost niciodată într-o formă mai bună, spune el entuziast. Angel face și kinetoterapie și folosește benzi, care se bazează pe principii din acupunctura chinezească. A practicat în centre holistice din toată lumea.

— E incredibil, Richard! Abia aștept s-o cunosc pe Angel și să aflu mai multe despre ea. Înseamnă că a călătorit mult?

— Așa este, dar acum a venit vremea să se așeze, să facă rădăcini undeva, cu toate că avem o listă tot mai lungă de locuri minunate pe care vrem să le vedem împreună.

Așadar, călătoriile vor continua, iar eu trebuie să caut ce e chestia asta, kinetoterapie, pentru că n-am nici cea mai vagă idee.

— Și presupun că, la un moment dat, o să faceți o călătorie înapoi, în Marea Britanie?

— Nu începe și tu, Marci! Deja am primit un mesaj destul de îmbufnat de la Guy, dar mi-a trimis totuși și felicitări. Iar mama voastră mi-a scris un e-mail lung. Cele mai multe propoziții se terminau cu semnul întrebării, iar asta e exact motivul pentru care am preferat să țin totul secret și să vă spun tuturor abia după ce fac pasul. N-ai de gând să mă iei și tu la întrebări, nu-i așa?

¹ Joc de cuvinte în limba engleză în original, cu numele personajului, Angela, asemănător cu Angel, „inger” (n.trad.).